

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXIV

Paříž

Číslo 5

Tomáš Halík

říjen - listopad 1993

JAK DÁL PO VELEHRADĚ 1993

Návrh, aby prvního ledna t.r. katolická církev ústy biskupů slavnostně zasvětila nový stát Panně Marii - aby nový stát začal pěkně a zbožně - byl odložen; biskupové si uvědomili, k jakým škodám a nedorozuměním by tento upřímný, avšak ekumenicky a politicky neproziravý počín vedl. To, co bylo ohlášeno pastýřským listem a čteno při cyrilometodějské slavnosti na Velehradě bylo - proti původnímu návrhu - značně změněno : první text evokoval velikonoční obnovu křesťních slibů, druhý svěťoval národ do ochrany Boží "rukama Panny Marie".

I když připustíme, že "katolík, svěťuje-li někoho Matce Boží, dělá pro něj to nejlepší, co zná", (Ludvík Vaculík) a že pluralistická společnost by to neměla chápat jako útok na na své demokratické základy, měli by pastýři církve počítat s tím, že současná česká společnost není vyspělou pluralitní demokracií vyznačující se moudrostí politiků, seriózností tisku a tolerantní politickou kulturou veřejnosti. Protináboženská komunistická agitace, prvorepublikánské protikatolictví i špatné zkušenosti s katolickou církví v dávnější minulosti, leží v podvědomí české společnosti - svobodné a demokratické, ale také nemocné a vnitřně rozvrácené.

Příznávám se však, že i já - jako katolík a kněz - jsem sledoval televizní přenos z Velehradu s jistými rozpaky. Před osmi lety se zde konala pouť, při níž obrovské zástupy požadovaly náboženskou i občanskou svobodu. Krátce potom se v české církvi ozval hlas, který vyzýval k dílu Desetiletí duchovní obrody národa. V doprovodných textech k tomuto dílu bylo řečeno, že změny, které nás očekávají, nesmějí zůstat jen na rovině politické a hospodářské, ale musí zahrnovat proměnu mravní, a že katolíci nechtějí brát tento úkol výhradně do své režie, nechtějí mluvit jménem národa. Solidarita české církve "se všemi, kdo hledají pravdu a milují svobodu" (kardinál Tomášek) byla národem přijata : katolíci, podílející se na jeho mravní obrodě, nesporně "volili Boha" aniž to slavnostně vyhlašovali a také česká katolická církev neměla v moderních dějinách takovou autoritu, jako v době pádu komunis-

Kaple Panny Marie u Jáchymova
Diplomní práce Anny Cuhrové

mu. Co k tomu přidal či ubral Velehrad 1993 ?

Nezastírejme si, že letošní slavnost působila nepříjemně vnějškovým a triumfalistickým dojmem, jakoby se ztratila zkušenost z doby pronásledování, že forma nesmí vládnout nad obsahem. Netopí se česká církev v starostech o sebe, ve strachu ze "západních vlivů" nebo z nástrah života ve svobodné společnosti? Není ten strach překrýván rutinou nebo triumfalismem? Nemohu se zbavit dojmu, že jako církev děláme řadu zbytečných chyb, promarnujeme její mravní autoritu - plody utrpení stovek skvělých lidí, příliš se záplatuje přežilá struktura pastorační služby, která se stejně do deseti let rozpadne vzhledem k věku a stavu kněží. Je přirozené, že někteří otcové starší generace se prostě přizpůsobili mentalitě farářů moravského venkova a teď už nemají sílu, aby pronikli do nových poměrů. Vedení církve by mělo udělat věcnou analýzu a rozlišit, co je třeba nechat dohasnout a co je schopné růstu. Perspektivním lidem by měla být poskytnuta solidní formace, mladí by měli poznat Západ a tak překonat "strach ze Západu", který zas není tak hrozný, jak se odtud zdá. Ostatně většinu problémů, které má západní společnost dnes, budeme mít - ať se nám to líbí nebo ne - zítra.

Jistěže bilance veřejného působení církve v posledních letech není zdaleka jen záporná, nesmí se ale nechat zahlit jen problémy svého vnitřního života. K jejímu poslání patří i "prorocká úloha" a interpretování událostí *sub specie aeternitatis* - z hlediska věčnosti. Nechce-li zmarnit to, co jí bylo předáno a co je mnohem cennější než všechnen majetek a důležitější než obsazení všech farností : svou věrohodnost. (Značně kráceno)

Doc. PhDr. ThDr. T. HALÍK (1948). V r. 1978 tajně vysvěcen na kněze. Býv. poradce kardinála Tomáška a sekretář sboru českých a moravských biskupů. Nyní je duchovním správcem studentů, prezidentem České křesťanské akademie a doцентem sociologie a náboženství na UK.

Zajímavosti z domova i ze světa

■ V době svého pobytu v Praze zemřel neočekávaně pan J. Opočenský z Paříže.

■ Kaple Panny Marie u Jáchymova, diplomní práce A. Cuhrové z architektury na ČVUT v Praze. (Viz 1. stranu). Přípomínka na utrpení politických vězňů, kteří byli v 50. letech přinuceni pracovat v nelidských podmínkách v blízkých uranových dolech *Rovnost, Svornost a Nikolaj*.

■ Pražský arcibiskup M. Vlček uvedl znovu do provozu kostel sv. Karla Boromejského v areálu pražské nemocnice Pod Petřínem.

■ Francouzský ministr obrany vyznamenal 4 české vojáky UNPROFOR, kteří v lednu zachránili životy francouzské posádce během bojů mezi Srby a Chorvaty v Krajíně.

■ Pražská pohřební služba PAX dopravila do karlovarského krematoria těla dvou mladých turistů, Zity Lavóové (19) a Pavla Sivoka (19), oběti loupežné vraždy v pařížském parku. Za převoz účtuje tato služba každé rodině 70.000 Kč (zemřelý musí být např. převážen v zinkové rakvi a musí být vybaven tzv. umrlčím pasem), což představuje pro obě rodiny druhou tragédii. Postiženým rodinám se pokouší pomoci veřejná sbírka.

■ Ruský prezident Jelcin požádal západní státy, aby nepřijímaly ČR a ostatní země střední Evropy do NATO.

■ Dobrá věc se podařila! Ústav sociální péče ve sv. Jánů u Kamýka n. Vlt. již používá speciálně upravený autobus pro mentálně postižené pacienty, na jehož zakoupení přispěla - v rámci svých možností - i naše *Misie*. (Viz minulý *Oběžník*).

■ V Brně hodil na prezidenta Havla místní občan dvě shnilá jablka a v zápětí byl zadržen policií.

■ Bývalý rozvědčík StB *Pavel Minařík* byl Městským soudem v Praze odsouzen ke čtyřem rokům vězení za přípravu atentátu proti rádiu *Svobodná Evropa* v letech 1971 - 75.

■ Setkali jsme se s Otcem *J. Blahou SJ*, novým českým "studentem" v Centre Sèvres a bylo to setkání radostné, brzy jsme si dokonale rozuměli. Potíže naší *Misie* zcela chápe a velmi rád by pro nás sloužil - aby se zkrátila neúměrně dlouhá období mezi příchody Otce Koláře mezi nás - alespoň jednou za měsíc mši sv. Jeho představení mu však účast na pravidelných bohoslužbách pro Českou misií neschválili; proti *občasným* mším sv., např. u příležitosti významného českého svátku ale nic nenamítali.

I když toto rozhodnutí - co bychom si zapírali - nesplňuje naše původní naděje na obnovu "normálnějšího provozu" naší *Misie*, přesto jim není Otec Blaha pro nás tak úplně ztracen. Teď bude záležet na naší vynalézavosti i dostatečném počtu významných českých svátků, abychom mohli Otce Blahu co nejčastěji mezi námi uvítat. V každém případě vás budeme o průběhu našich snah včas informovat.

JIRÍ VOSKOVEC O STÁŘÍ...

(...) Ono se přece jen stárne pomaleje než za starých časů, a potom : ono opravdu záleží na vlastním stanovisku. Dokud jsi zdravěj - a já doufám, že jsi, tak si v mnoha ohledech můžeš diktovat svůj věk sám. Nezapaprikovatět, pořád pokorně věřit, že dohromady nic nevíš a dávat velkej pozor, co se děje kolem - učit se ze všeho a v něco věřit, nezbavovat se výsostného privilegia svobodného člověka ani privilegia na mírnou dávku bláznovství - to mi tak asi připadá být nejlepší recept proti stárnutí. Vždyť, člověče, známe starce dvacetileté - a Masaryk byl osmdesátiletý jinoch !

J. Voskovec JUDr. J. Trnkovi 17. 6. 1943 (S lask. svolením paní D. Trnkové)

Zaznamenali jsme *pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek*

●... Stranický klíč je jednou z politických tradic, jež se (v Československu) ujaly nejpevněji. (...) Tak čistě vypracování metody stranického klíče je nepochybně v souvislosti s určitými stránkami národní povahy - osobnost má zde patrně méně strhující síly, byl-li stranický klíč postaven na místo tak vysoké. Snad proto, že národ má velký sklon ke kritice a ke každodennímu ostrakismu. Výsledkem systému je, že bezvýznamní lidé se hradce dostanou před lepší. Na druhé straně poskytuje tento systém výhodu větší solidnosti než systém, založený na osobách. Někdy to bývá ovšem solidnost blízká tuposti a nevnímavosti k hodnotám. *Ferd. Peroutka.*

●... Moje předchůdkyně, paní Rita Klímová, nastoupila svůj úřad ve velice bouřlivé době roku 1990. Jsou-li dnes kritizovány některé její postupy, a to především ve vztahu ke krajanům v USA, je třeba vidět, že to nebyla pouze její záležitost, ale také postoj naší vlády.

M. Žantovský, velvyslanec ČR v USA

●... 29. července t.r. otiskl newyorský časopis *Československý týdeník* rozhovor s předsedou zahraničního výboru poslanecké sněmovny J. Paynem (ODS). M.j. v něm řekl, že "emigranti mají u nás špatnou pověst", protože "veřejnost má logický pocit, že to jsou lidé, kteří si ulehčili situaci tím, že odešli". Názory pana předsedy i jeho rady, aby se krajané snažili zlepšit v ČR svůj image (!), okamžitě odmítli spisovatelé J. Škvorecký z Kanady i J. Beneš z USA, který připomíná, že např. členové SVU a dalších čs. organizací "konali práci pro vlast - za kterou se neplatilo - v rámci svého vlastenectví; mnozí si odchodem zachraňovali holé životy, mnozí z nich neodešli jen proto, že byli na hranicích zadrženi nebo odstřeleni jako králici. A jak profitovali po listopadu?", táže se J. Beneš. "Tím, že hned začali posílat peníze, vozit faxy, rozmnožovačky aj., to vše třeba pro OF, Art Fórum, příp. pro prezidenta, aniž by usilovali o *zmapování té činnosti*. I když mne mrzí, že nikdo neměl tolik slušnosti, aby alespoň napsal *děkujeme*" (Což ale asi nebylo možné, protože v OF si prý ani nevedli pokladní deník).

Označit Paynovo prohlášení za omezenou neznalost by bylo možné jen tehdy, kdyby byl soukromou osobou nebo kdyby se od jeho slov distancovala vláda a Parlament. Oficiální místa by však jistě nemlčela, kdyby pan poslanec řekl podobnou nehoráznost třeba na adresu Slováků. Důvod by byl zřejmý: se Slovenskem je třeba zachovávat dobré vztahy, protože to ČR potřebuje, zatímco velká skupina exulantů je politicky nevyužitelná.

Vladimír Mlynář

Představa, že emigrace je cestou za "lepší a pohodlnějším životem" je v ČR skutečně dost rozšířená a nic se nemění na faktu, že se polistopadový režim nechová k emigrantům nijak vstřícně.

● ... Nemylme se, emigranty nemají rádi nikde. Všechny ústrky a ponižení kterým byli v cizině vystaveni, mají svůj původ v jejich domácích systémech. (...) Jak se k nim ale rodná země chová? Čím pro ni jsou? Živé bytosti, toužící včlenit se do společnosti se vším, co za dlouhé roky vyhnanství získali a přispět k jejímu zlepšení a obohacení? Ne, teď propaganda změnila směr, teď jsme pro ni ze zahraničí přicházející žoky peněz s úmyslem nahrabat si majetek. (...) V rychlosti se tedy staví proti emigrantům zákonné barikády, upírají se jim některá občanská práva i nabyt ve vlastní zemi majetek. Srážka ideálů, na kterých jsou založené papírové principy lidských práv a skutečnosti farizejské politiky v praxi, nemůže být viditelnější jako právě v tomto případě.

Helena Marková, Kanada.

● ... Fricek Feuerstein byl dlouhá léta v cizině, studoval a pracoval v Paříži snad u žáka Le Corbusiera nebo u Le Corbusiera samotného - to nevím jistě, a potom odjel do Japonska, kde byl zaměstnán u velice slavného architekta českého původu. V jeho službách byl buď autorem nebo spoluautorem projektu na tenkrát největší a nejmodernější nemocnici v Tokiu. V Japonsku o něm vyšla monografie - také tam dělal výpravy k nějakým divadelním hrám, myslím že k Čapkovi - ale něco se tam stalo, jeho autorství bylo trochu zcizeno, nevím o tom nic bližšího, jen se pamatuju, že se vrátil zklamán do Prahy. A jak to u nás bývá, po návratu z ciziny doma neuspěl. Je to bohužel starý zvyk mezi obyvateli zeměpisné šíře, kde bydlíme, že kdokoliv se v cizině něčemu naučil a něco umí, je eo ipso podezřelý. Zato každý cizinec, který neumí třeba nic, ale usměje se na nás a pochválí pivo, je velice vítaný.

Ze vzpomínek Jana Wericha na arch. Bedřicha Feuersteina.

●... Tisíce exulantů si nepotřebuje u slušných lidí ve vlasti svoji pověst vylepšovat, spíše by měli někteří politici a novináři nastavit zrcadlo sobě.

Paříž, 20. října 1993

Vážený pane,

v příloze Vám zasílám poselství prezidenta
Václava Havla, které adresuje našim krajanům v zahra-
ničí. Prosím Vás o informování členů Vašeho spolku.

Se srdečnými pozdravy

Jaroslav

Sedivý

ČESKÁ KATOLICKÁ MISE
M. Vladimír Stránský
5, av. du Général Leclerc
94200 Ivry s. Seine

V Praze dne 28. října 1993

Vážení a milí krajané,

Jsem rád, že vás mohu pozdravit v den státního svátku České republiky. Slavíme, ho letos poprvé v rámci státu, který před necelým rokem vznikl rozdělením Československé republiky za okolností, které znáte. Jistě sdělíte se mnou radost nad tím, že 28. říjen je i nadále, nebo spíše znovu dnem svátečním, kdy si připomínáme naši národní a státní nezávislost, ale hlavně - demokratický, pluralistický, občanský základ této nezávislosti.

Česká republika tak manifestačně navazuje na Masarykovo meziválečné Československo. To není ovšem přihlášení k té či oné podobě čechoslovakismu, ale k tomu nejlepšimu, civilizovanému a ušlechtilému, co v tomto občansky orientovaném státě existovalo, tj. k demokracii, občanským svobodám, politické toleranci.

Narodili jste se v srdci Evropy, nebo z rodičů, kteří z něj vyšli a žijí v jiné zemi. Pomáhali jste, zůstali jste věrní československé a české věci - ti starší mezi vámi za První republiky, ti ostatní za války, a pak skoro padesát následujících let, kdy vy venku jste byli nositeli oné svobody, po níž jsme doma toužili a s vaší pomocí o ni usilovali.

Patří vám všem dík a vděčnost celé naší společnosti za tuto oddanou, nezištnou, věrnou službu "staré vlasti", jak se říká. Víím, že nedošla vždy a všude plného ocenění. Učiním, co bude v mých silách, abychom si vaší účasti na naší nové svobodě byli trvale vědomi.

Patří vám krásný, v přátelství a srozumění prožitý 28. říjen.

podepsán Václav Havel

Odepsáním politického exilu si vláda ani parlament své problémy nevyřeší, právě naopak : ztrácí své přátele s čistým štítem, podporuje morálně zdevastovanou část našeho národa a současně v cizině pochovává své jméno.

Tzv. "listopadová revoluce" se tak stává synonymem pro zradu na těch exulantech, kteří po dlouhá léta udržovali kontinuitu svobodného a demokratického Československa a kteří se významnou měrou podíleli na protikomunistickém odboji.

Svaz československých spolků ve Švýcarsku

● ... Komunismus není jen to, co tu existovalo minulých čtyřicet let. Pro nás komunismus znamená sociálně spravedlivou společnost. Tento ideál se v historii ještě neuskutečnil, ale částečně se k němu přiblížilo Švédsko. Z počátku to vypadalo nadějně i u nás, než došlo v 50. letech k deformacím, které někdy hraničily s trestnou činností.

P. Smetana (22), místopředseda Komunistického svazu mládeže. RESPEKT č. 16

PODZIMNÍ EPISTOLA

Národní umělec Miroslav Florian

Komunisté se nemusíte jen kát.

Nemají proč se stydět za svou

víru.

Šli na ztěk v Karpatech,

šli zpřima pod sekýru,

snad je to dávno, snad je to už

passé;

ale ne všechno smaže listopad.

Bránil máj -- a oslavt jej zase.

Nad komunisty dneska

svíští bíž;

a nezdá se tak zcela sametový.

Šátrá i po Julkově, po Zikově

a jedenačtyřicet let škrtne bez

cavyků...

Rozverný bížt, výskaj si a syč,

nevzdáme socialistickou republiku.

Komunisté se nesmějí mlčky

řkát --

a zejména ti nezitšni a ryzl.

Co přemetá

Ize zhlédnout v televziti

Dá tahle země na kulatá slova?

Už teď se vzneseš ze svařetých

brázd

k podhůří plachd vložka únorovd.

Komunisté sr nemojou nte lhát.

Čeká se dlouhá

odřikavá směna.

Budoucnost nebyla však porážena.

A naše hvězda do mlh nevytratila

se:

tu vždycky spíše rozžal strohý

chlád...

Milosný šetík přtpne si ji zase

A slunce přečte hlavní referát.

RUDE PRAVO 23. prosince 1989

● ... Byli spasiteli, měli monopol pravdy, a aby jí nikdo nepopíral, učinili ji nepopíratelnou : zamkli cizí ústa násilím, poslali na šibenici nebo do vězení pochybovače. Udělili si monopol pravého patriotismu, a "zradou na národě" se národ proviňoval, když odmítal upustit od svých zděděných náboženských kultů a od svých nezaslouženějších úct. Ani v jediném případě nejednali se svými odpůrci jakos protivníky a bojovníky, vždy jako se zločinci. Vykombinovaná *boucherie*, podnikaná nikoliv že se protivník brání, nýbrž ze strachu, aby se dodatečně nebránil. Rozpoutání občanské války proti vlastnímu národu, nebránícímu se, neboť předem odzbrojenému; zničení statisíců lidských existencí; žaláře, pracovní tábory, vláda závistivce, čenichala, udavače, zákeřníka; zborcení nejpřirozenějších vztahů mezi lidmi.

*

Miladu Horákovou vyvedli k popravě jako poslední ze skupiny. Snad to byl účinek naděje samotných katů, získat minuty : což když zazvoní telefon - Horáková dostala milost ! Poprvé v dějinách Československa tu pro politiku popravována žena ! Vysoce národně zasloužilá. Proti rozsudku

protestovala britská vláda. Churchill, arcibiskup z Canterbury, paní Rooseveltová. Nadarmo. "Schvalovací akce" se zdařila triumfálně, podpisové archy požadovaly trest smrti pro "...zločtilou chamraď zavlilých zločineckých typů" (citát z "Května", časopisu mladé literární generace).

*

Miroslav Florian byl nejmladší z falešných liberálů "Května". Vyměšovač hektolitru citové banality, již poslušná politická ortodoxie půjčuje koženky, aby v nich po zadku klouzala z plytkého srdce do světa papíru.

Václav Černý. Paměti

Četli jsme knihu

Tomáš Řezáč, PACIENT DR. PAARELBACKA

V roce 1980 vydalo nakl. Naše vojsko v Praze

Otevřel jsem složku a četl: *Šulc Martin, Ing. RNDr. CSc., docent přírodovědecké fakulty v Praze. Republiku opustil legálně společně se svou ženou Hanou, rozenou Záhorovou. Pobyt v zahraničí si nelegalizoval, usadil se v Nizozemí, kde získal v r. 1973 státní občanství. Nyní pracuje jako vedoucí firmy BIONIC Inc. v Rotterdamu. Jeho postavení u firmy je dobré, má plat 5200 zlatých měsíčně. Vlastní rodinný domek, který koupil na splátky a vozy BMW 2002 a MORRIS - MINI 1000, které zaplatil hotově. S emigrantskými organizacemi nespolupracuje, odmítl finanční podporu zástupcům emigrantského tzv. Naardenského hnutí, vykázal je z bytu a odmítl se podepsat na protičeskoslovenském a antisovětském prohlášení s tím, že zrádce nebyl a nebude. Podle sdělení našich spolupracovníků, Šulce donutila k emigraci jeho manželka. Šulc touží po návratu do ČSSR.*

Motiv, proč se Šulc ocitl v nervovém sanatoriu - neboli v blázinci - v péči dr. Ivana Paarelbacka, dostal jasnější obrysy.

Firma BIONIC Inc. pracuje na biochemickém výzkumu a pánové z druhé strany barikády udělají všechno, aby se vrátit nemohl. Kde je strategicky důležitý výzkum, tam je NATO. A kde je NATO, tam je CIA s přidruženými službami. Trochu mě zamrazilo: nervové sanatorium je vlastně vězení! Jeho dopis nabyl nový význam. Ten člověk prosil o pomoc! Není to ale předem připravená provokace? Ne, nemysli ze dva rohy... Je to československý občan a vědec! A naše samozřejmá povinnost je udělat pro něj všechno, co je v našich silách.

*

Náčešník odsunul cigarety. "Podívej se na to takhle, Jaroslave. Vzali jsme jim Minařika doslova pod nose, vrátila se řada dalších mládenců. Dostali oni za poslední léta třeba jen jediného z našich rozvědčiků?" "Ne", řekl jsem. "Tak vidíš! Oni chtějí nacytat někoho z našich, aby to mohli propagandisticky využít. Šulce použili jako návnadu, ale my jim ji nespokneme. Akci povedeš ty na místě."

*

"Ich gratuliere Ihnen, Herr Doktor", řekl mi vedoucí oddělení cizinecké policie kantonu Luzern a podal mi knížečku s nápisem Ausländerausweis C. Pak mě upozornil, že se nesmím stěhovat a měnit zaměstnání bez povolení cizinecké policie, ani vykonávat politickou činnost. "Jakmile si najdete zaměstnání, budete splácet náklady, které za vás vyplatil podpůrný spolek. Splátky budou odpovídat vašim možnostem". Byl Švýcar, a první, co ho zajímalo, byly peníze.

*

Zaklel jsem nahlas česky, když mi na kalhoty vytil vino obtloustlý muž. "A jéje", hlaholil tloušťák, "krajan, krajanek! To je náhodička!" Lidé na zahradě restaurace PILATUSBLICK se ohlíželi, přispěchala číšnice. "Krajane, tu nepřijemnou náhodu spolu smyjeme!"

Ten muž se jmenoval Jan Vichert. Sloužil ve Švýcarsku už jedenáctý rok, kde to dotáhl z prostého pojišťovacího agenta na inspektora pojišťovny. V pražské centrále se nadporučík Vichert proměnil, když odešel v r. 1968 do boje na tak řečené tajné frontě, v podplukovníka Vicherta. To divadýlko nám vyšlo. Mohlo nás pozoro-

vat třeba stovcacet sledováků a stejně by jim zůstaly jenom oči pro pláč.

*

Rotterdam je město, kde můžete koupit všechno. Zastavil jsem před obchodem s nápisem GANGSTERSHOP a ze širokého sortimentu jsem si vybral velkorážovou vzduchovku a přístroj zvící hrašku, zvaný sténice, který se skládá z miniaturního přijímače a vysílače. V hotelu jsem zaplatil nájemné a viklavou zdviží vyjel do třetího patra, odemkl pokoj a zamkl za sebou. Spojil jsem hlavěň vzduchovky s pažbou, vložil do hlavně kovové kapce podobnou vysílací část přístroje, otevřel okno a pečlivě zamiřil do okenního rámu obývacího pokoje dr. Rektoryse. Trefil jsem se dobře. Za několik okamžiků "sténice" začala pracovat a sbírat informace.

*

Seděli jsme v malém bistro na rue Monge pod Pantheonem a Viktor mi sdělil, že mě hledají i po Paříži a že musím zmizet. Zaplatili jsme a zatím, co já spal v konspirativním bytě, dostal Viktor povolení užít dosud nerealizované ústupové možnosti: druhý den jsem na lince Paříž - Praha roznášel plzeňské a přistál na ruzýnském letišti.

*

Martin Šulc se vrátil z pražské nemocnice; léčba měla napravit, co "milosrdní bratři" na něm natropili. Čtvrtého dne, odposlechy povolené prokurátorem, zachytily hlas dr. Rice: "Šulc musí zmizet ze světa! Není to nic složitého. Bydlí s matkou v přízemním bytě, stačí v noci pootevřít okno a položit tam tuto věčičku. Za půl hodiny to vybuchne a Šulce máme z krku". - "To by byla dvojnásobná vražda, v tom já nepojedu", ozval se hlas architekta Bečky. - "Pak se ovšem vaše Bezpečnost doví, že jste dodával materiály ze svého pracoviště "Svobodné Evropě". - Bečka to nakonec vzdal..

*

"Dobrý večer", pozdravil jsem anglicky. Díval se na mě, jakoby do hotelového pokoje vstoupilo strašidlo. "Pane Ricu, víte, že jste prohrál. půjdete s námi a nebudete dělat potíže". Sklonil hlavu a když jsme sestupovali po schodech, postěžoval si, že si nevzal plášť do deště. "Myslím, že ho na jistý čas nebudete potřebovat", ujistil jsem ho.

o

Tomáš Rezáč, syn komunistického spisovatele Václava Rezáče, ředitele nakl. "Čs. spisovatel", se po málo úspěšném pobytu ve Švýcarsku vrátil do ČSSR, kde svými servilními "spisovatelskými výkony" pomáhal totalitnímu režimu vytvářet špatný image i nenávisť k exilu. Bezpochyby se mu to dost podařilo, soudě podle chování dnešní politické reprezentace "staré vlasti" k vlastnímu exilu. Možná je to tím, že mnoho reprezentantů, včetně některých poslanců, byli za mlada vášnivými čtenáři napínavých špionážních *Rezáčovek*, kde se exil vždycky jevil - oproti ušlechtilým bojovníkům z tábora míru - jako banda neschopných, nebezpečných, líných, závistivých a chamtivých dobrodruhů. Ostatně, naše malá ukázka z "tvorby" Tomáše Rezáče to dostatečně dosvědčuje.

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

O. Mikoska 75015 PARIS

K. Kada 91100 CORBEIL - ESSONNE

* *

Na Českou katolickou misií a na Oběžník přispěli

Darmovzal

Heintz

Kříž M.

Kurzweil

Nezapomínejte na možnost odeslat váš příspěvek na Českou katolickou misií z daní a to až do výše 5% ! Stačí vyplnit šek na příjemce, kterým je ASSOCIATION DIOCESAINE DE PARIS a poslat jej na adresu Misií, která je na zadní straně Oběžníku.

Ať je smutno - jen když je trochu veselo

Na náměstí v Brandýse byla už popáté během posledních padesáti let odhalena jedna a tatáž socha TGM.

Zlatým hřebem prvního ročníku svatováclavských slavností v Olomouci se stala soutěž v pití piva z tupláku. *Chtěli bychom vytvořit důstojnou tradici oslav svátku sv. Václava*, řekl ředitel místního pivovaru M. Kácel.

♥ *Zatímco u Moravana převažuje dobrosrdečnost, Čechovi je vlastnější vypočítavost.*

Předseda Moravské národní strany Ivan Dřímál
(dobrosrdečný a nevypočítavý)

PRESTAŇTE S TEROREM !

Domnívám se, že v naší straně je naprostá většina slušných a řekl bych, že i statečných lidí, protože existuje obrovský psychický tlak vůči naší straně.

M. Grebeníček, nový předseda KSČM

KDYŽ DVA MYSLÍ NA TOTÉŽ...

☛ 25. března 1953, dvacet dnů po smrti Stalinově, jedenáct dnů po smrti Gottwaldově, mne vedli k soudu. V duchu jsem sčítal souběh šťastných náhod, na jehož závěr soudní líčení padalo. Senát se skládal z předsedy, soudce z povolání, a dvou přísedících z lidu, straniků ovšem, ale, poslední přizeň nebes : alespoň mužského pohlaví.

Václav Černý, Paměti

☛ 23. září 1993 jmenoval prezident Havel 26 nových soudců. Většinu soudců tvoří ženy (18) a prezident vyslovil naději, že "soudkyně budou ve své práci uplatňovat příznačný ženský cit pro spravedlnost".

LIDOVÁ DEMOKRACIE 24. 9. 93

PŘÍKLADY Z FRANCIE TAHNOU ?

Nežádám žádné diety. Předpokládám, že jednou budu obědvat s premiérem, jednou s předsedou parlamentu a večeri mi dá svaz průmyslníků.

Václav Klaus před odletem do Švédska

✦ Pilot cestujícím v letadle: *S lítostí vám musím oznámit, že jsme v pořádné kaši. Jen Bůh nás může zachránit. Jeden z pasažérů se otočil ke spolucestujícímu knězi s otázkou, co vlastně pilot říkal. Řekl, že nemáme naději.*

P. A. de Mello SJ

Kancelář prezidenta republiky ČR vyměnila jedenadvacet ojetých BMW za jedenáct nových mercedesů.

Z mudroslovi jistého národa
středoevropského :

*I ten, kdo nešetří -
i ten má za tři...*

(nejmíň !)

Prosíme, věnujte pozornost změně adresy a telefonního čísla CENTRE SEVRES : 35, Bis rue de Sèvres, 75006 PARIS tél. 44 39 75 00.
Ostatní údaje týkající se Oběžníku zůstávají beze změny. Děkujeme.

Attention, changement d'adresse: CENTRE SEVRES
35, bis rue de Sèvres 75006 PARIS, tél. 44 39 75 00

OBĚŽNÍK – bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ – 35, rue de Sèvres, 75006 PARIS – tél. 45 44 58 91

Les abonnements par cheque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 201 38 63 M Paris